CONSTANTIN SCRIPCĂ

SOARELE ÎMI BATE-N GEAM

junimea

CONSTANTIN SCRIPCĂ

SOARELE ÎMI BATE-N GEAM

Ilustrații de
MIRCEA ISPIR

EDITURA JUNIMEA
Iași ● 1985

CÎNTECUL COPILĂRIEI NOASTRE

Cîntecele noastre, de copii,
largi viori de soare și de vise,
ție, drag părinte-ți sînt deschise
în nemuritoare
simfonii !
Cîntece
ce încă n-au fost scrise,
își iau zborul,
astăzi,
mii și mii —
și în zvon zglobiu, de ciocîrlii,
ție, drag părinte-ți sînt trimise !

Pentru **pace,**
pentru **bucurie,**
pentru visul care ia-mplinire
fremătînd
sub zările albastre,
drag **partid,**
'ți-aducem astăzi ție,
drept recunoștință
și iubire,
cîntecul copilăriei noastre !

GRĂDINIȚA

Bate soarele-n fereastră —
asta-i grădinița noastră,
cu ferestre sclipitoare,
numai flori și numai soare !
Scăunele, mese mici,
cărți cu poze, jucării,
toate-au fost aduse-aici,
pentru noi, pentru copii...
Mai avem și cubulețe,
macarale, camioane,
să-nălțăm clădiri semețe
cu flori roșii în balcoane —
străzi întindem și grădini
cu ghirlande
de lumini...
Jocu-acesta minunat
dintre toate ni-e mai drag :
peste-al anilor șirag,
vom munci cu-adevărat !

JUCĂRIILE

Ochii mari, de peruzele
se deschid ca flori de mai
și-mprejur, văd toate cele :
zîne, feți-frumoși bălai,
căprioare sprinteioare,
păsărele și pitici...
și păpuși cu păr de soare,
toate-s adunate-aici !

GOSPODINA

Lina, să nu-mi spuneţi mie,
chiar de-i numai atîtica,
uite, i-a făcut mămica
şorţ pentru... bucătărie.

Într-un lighenaş cu apă,
curăţă cartofi şi ceapă,
pătrunjel, mărar...
nici vorbă,
va ieşi grozavă ciorbă !

Dintr-o cocă, ea, dibace
tăieţei îndată face
şi cînd totul este gata
strigă bucuroasă,
fata :

— Ciorba, tare e gustoasă !
Păpuşico,
hai la masă !...

CÎNTEC DE LEAGĂN

Nani, bucuria noastră...
Luna, sus pe cer
străluce,
şi argintul ţi-l aduce,
în pătuc, lîngă fereastră.

Nani, nani, floare rară...
Învelit de somn şi vise
porţi de basme-ţi sînt deschise
înflorite-n primăvară.

Îmbrăcată-n strai de rază,
sus,
pe bolta înstelată,
lîngă leagăn, te veghează,
Luna cea străluminată.

IN VACANȚĂ LA BUNICI

La bunici e bine vara —
zburzi din zori
și pînă seara...
Hei,
dar **Nușa** și **Andrei**
— răsfățații nepoței —
au ei vreme să se joace,
dar și munca, mult le place !
Și, pitiș, încă din zori
printre straturi largi de flori,
frumușel s-au ghemuit
și-acum, iată-i, la plivit.
Buruiană,
ești vicleană,
te strecori
chiar printre flori —
dar așteaptă, tu, puțin :
N-ai ce căuta aici —
tare harnici, cei doi pici,
mi te smulg din rădăcini !
Vezi, copiii, cum să știe
că bunicul, din tufar,
își șoptește cu mîndrie :
– Hei, așa nepoți, mai rar !

SCAUNELUL

Să vă spun despre **Fănel** :
vrea și vrea, un scăunel...
iar bunicul,
— că-l iubește —
i-a dat scîndură și clește,
i-a dat cuie, fierăstrău —
dar de unul singur... greu !
El, bunicul, șugubăț
a zîmbit pe sub mustăți :
— Haide, nu te necăji —
lucrul, tău, va merge strună,
de-l vom face împreună,
dar... tu, trebuie să-nveți !
Scîndurica, uite-așa,
o vom trage la rindea
pîn-ce netedă-o să fie
cum e coala de hîrtie.
Iar acum, cu grijă mare,
trecem la măsurătoare :
ne-au ieșit, deci, trei bucăți :
două sînt pentru picioare,
iar a treia un-te-așezi.
Cuiele, nepoate dragă,
scăunelul mi-l încheagă.
Iar acum, dacă dorești,
uite, poți să-l și vopsești !

ÎN EXCURSIE

...În excursie, spre creste,
o pornesc copiii-n zori —
printre ierburi, ca-n poveste,
roua arde-n vii culori.
Brazii 'nalți, ca uriașii,
cîntece vrăjite cîntă —
mii de păsărele, pașii
prichindeilor le-avîntă.
Sus, pe culmi,
într-o poiană
lin tălăncile răsună :
— Ce-o fi asta ? O cabană ?
— Nu, voinicilor — e-o stînă.

Mioriţele pasc iarbă,
iar ciobanii, harnici-foc,
laptele l-au pus să fiarbă
şi-i întîmpină pe loc
şi-i îmbie,
să le fie
oaspeţi la acel popas —
Un unchiaş i-adună roată,
fluierului dîndu-i glas...
Mai apoi, fluierul lasă :
„Hai, nepoţi, poftiţi la masă !"

PÎRÎUAS, LIMPEDE APĂ...

Pîrîuaş, limpede apă,
peste prund de aur fin —
căpriorii, uite-i vin
şi din tine se adapă...

Au aflat acum şi ei,
că li-s oaspeţi,
prichindei !

Şi vin ciutele din stînci
lîngă apa ta cea vie —
ochii înstelaţi,
adînci,
parcă vor la joc să-mbie...

BRAZII CARE CÎNTĂ

Uite-aici, unde coboară
şerpuitele poteci,
ai să întîlneşti, de treci,
brazi cu sunet de vioară.
Falnic, străbătînd înaltul,
bradu' acesta-i
cum nu-i altul —
căci în trunchiul lui, vibrează,
cîntecul
precum o rază !
Sub cupolele
albastre,
brazii cei vrăjiţi se-nclină —
meşterii,
cu mîini măiastre
i-or preface în lumină,
cîntecele să străbată,
ţara toată, **lumea** toată !

SUS, SPRE MUNTE

...Trenul, a pornit
ca vîntul,
peste şine de oţel —
şi i-e plin de vrajă cîntul,
pentru orice prichindel.
Tica-tac şi taca-tici
sus, spre munţii din poveşti,
trece trenul cu pitici,
spre Carpaţii părinteşti.

În vagoane, la ferestre,
glasuri lărmuiesc zglobii —
mîndre-s plaiurile-aceste
ale **patriei,** copii !
Ochii — păsări vă colindă
fermecaţi de-atîta soare,
peste-ntinderi să cuprindă,
plaiuri fără-asemănare !

...Sus, la munte, printre brazi,
se înalţă
un c a s t e l —
şi ia uite,
chiar de azi,
voi veţi fi **stăpini** în el !

URSULEŢUL

Uite-un ursuleţ pitic,
s-a cam rătăcit un pic —
n-a mai nimerit, vă spui,
în bîrlog, la mama lui
şi aşa, s-a îndreptat,
la... „Castelul fermecat",
unde prichindeii, roată,
l-au înconjurat, să-l vadă.
„Hei, aicea e de mine
— spune puiul — tii, ce pleaşcă !"
Lapte, miere de albine,
chiar şi zmeură-ntr-o ceaşcă...
şi-a mincat aşa, din toate,
dar să ştiţi : pe săturate !

...Cînd, un nene pădurar,
întîlnindu-l pe ştrengar,
l-a luat cu el, pe loc,
să mi-l ducă... la bîrlog...

CAPRIOARA

Cu ochi mari, cu ochi adînci,
s-a ivit o căprioară
de pe culmi cu brazi și stînci
și larg murmur de vioară ;
iar acuma, stă sfioasă,
lîngă tabără, încoace,
așteptînd copii să iasă
și-mpreună să se joace.
Căprioară, căprioară,
mai așteaptă înc'oleaca,
mai așteaptă, surioară,
prichindeii ochi să facă —
ori nu știi c-au drumețit,
sus de tot, în munte, pînă
ce-un unchiaș i-a întîlnit
oaspeți de i-au fost la stînă...
Și nu-ți fie cu mirare,
că după atîta drum,
prichindeii,
ziua-mare
în pătucuri dorm și-acum.

BRADUL

Înălțat pe-un colț
de stîncă,
vîntul, ploile îl bat —
jos, prăpastia adîncă,
sus, urcușul neumblat.

Nici de vînt și nici de ploaie,
nici de al furtunii bici
bradul nu se încovoaie
fiindcă a crescut **aici** !

Străjuind semeț,
înaltul,
peste timpuri, ca un steag,
locu'acesta și nu altul
dintre toate i-e mai drag.

Și nu-i forță să-i răpună
trupul falnic, carpatin,
căci pe vreme rea, sau bună,
e cu **vulturii** vecin !

MISTREȚUL

Stă-mbufnat, năbădăios,
ochii-i mici,
în jur și-i poartă —
nu-i deloc prietenos
și e pus mereu pe ceartă.
Și-i de-ajuns,
de cum te vede
că puțin l-ai zgîndărit :
înspre tine se repede,
fornăind pe nări, cumplit !
Jir dacă-i întinzi,
ori ghindă,
vrea și mîna să ți-o prindă —
că de lacom,
— zău așa —
zi și noapte-ar tot mînca !

AMINTIRE DE LA MARE

Porți pe gîtul tău, șirag
de scoici mici și sclipitoare
ce ți-or aminti cu drag,
că ai fost și tu la mare ;
de scoici mici și colorate
ca petalele-nșirate
pe un lujer viu, de floare;
de scoici mici și sidefii
lin aduse-aici, pe plajă,
din ciudate-mpărății,
unde-o zînă stă de strajă
lîngă înfloritul crîng,
de departe, din adînc,
scuturînd ușor, ușor,
cîte-un pui de merișor...

PESCARII

Pescarii s-au trezit din zori,
ci hai și noi cu ei acum —
pe marea fără de cărări,
cu bărcile tăia-vom drum.
Și-apoi, vom trage voinicește,
năvoadele-n adînc de ape
și-om umple bărcile cu pește —
iar cînd vom fi de țărm aproape,
vom chiui din răsputeri
să se audă în cătun,
că pescuitul a fost bun
și ne întoarcem cu poveri.
Acolo-n satul de pescari,
cînd ușurel coboară seara,
noi, laolaltă cu cei mari
vom rîndui-n coșărci
comoara.
În jurul focului, apoi,
vom fi poftiți cu toți la masă —
că uite, am trudit și noi
iar ciorba... fi-va mai gustoasă !

FARUL

Falnic, **farul** stă
de strajă,
lîngă volburile reci —
cîrduri albe, de berbeci
ce se-nvălmășesc pe plajă.

Neclintit, mereu veghează,
pînă-n adîncimi de zări
și cu ochiul lui,
de rază,
taie-n bezne, largi cărări...
Vin vapoarele,
ușor,
peste mare trăgînd brazdă —
luminos și primitor,
portul românesc li-e gazdă.
Ci, în neclintirea-i mută,
ochiul **farului,**
le-mbie :
el, e-a țărmului solie
iar sirenele-l salută !

ABECEDARUL

Cartea mea
căpătîi,
deschid, acum, întîi.

Și din semnele
ciudate,
de învăț cu stăruință,
ca din soare,
luminate
iau cuvintele ființă.

Bucuria
fără seamăn
pentru muncă-mi este
darul :
fiindcă el,
abecedarul,
cu lumina-i frate geamăn !

BRODERIE

Ager și zglobiu, ca o ființă,
pînze de zăpezi străpunge acul —
proaspătă, din marea-i iscusință,
își desface floarea liliacul,
înfloresc bujori, zambile-albastre,
trandafiri cu-amurguri în petală,
din împunsăturile măiastre,
din nestinsa acului migală.
Căci, fugarul argintiu și sprinten,
îl îndeamnă peste cîmpuri albe,
degetul copilei,
ca un pinten,
desfăcîndu-și florile în salbe.

Sorbi cu ochi vrăjiți
ghirlanda vie,
coroniță lîngă coroniță —
florilor din mîndra broderie,
grădinar le este-o școlăriță.

ZÎNA TOAMNĂ

Chiar dacă afară plouă
iar castanii frunza-şi lasă,
Toamna,
mult ni-e dragă
nouă,
că-i bogată şi frumoasă.
Pe covoare lungi, de aur,
paşii ei uşori şi-i poartă —
peste tot, cu mîini de faur
bucuriile să-mpartă.
Tuturora, în panere
ne aduce cîte-un dar :
struguri aurii şi mere
roşii, cu văpăi de jar...
Prune îmbrumate parcă,
duce **Toamna** în coşarcă
şi mai poartă, cum vă spui,
aromatele gutui...
...Cu ochi largi, cu ochi de soare
strălucind de bucurie,
zîna Toamnă, frăţioare,
e belşug şi vrednicie !

TOAMNA

Toamna, la fereastră-i
iar :
uite-o, auriu canar !
Ei, dar în bucătărie
oare ce-ar putea să fie ?
Cu mămica împreună,
Lăcrămioara, s-o vedeţi,
ne-ntrecută gospodină,
curăţă de zor şi-aşază
borcănaşe, fel de fel —
soarele-a intrat şi el
pe-o fereastră-n snop de rază :
încă de cu dimineaţa
fierbe în tingiri, dulceaţa.
Fata mamei, Lăcrămioara,
îşi va umple iar cămara
şi cînd îi va trece pragul,
îi va spune cu tot dragul :
— Ia-ţi, fetiţo, ce poftеşti !
Harnică te ştiu că eşti.
Şi-i va spune şi bunica :
— Află, fată, de la mine —
ajutînd-o pe mămica,
tu ai cîştigat, vezi bine !

FULGI DE NEA

Fluturi albi, încetişor,
fulgii se rotesc în zbor,
spre pămînt coboară-alene
şi ţi se agaţă-n gene ;
dacă îi priveşti niţel,
vezi steluţe fel de fel !

Ca-ntr-o vrajă, ca-ntr-un vis
fulgii de zăpadă mi-s.
Peste case, pomi şi stradă
s-aştern fulgii de zăpadă —
ba la grădiniţa noastră,
roi — ne cheamă la fereastră !

(Fulgilor, de, ce să-i faci :
prichindeii le sînt dragi).

Spun ei, fulgii cei ghiduşi :
— V-aşteptăm pe derdeluş !...

IARNA ÎN PĂDURE

În **pădure,**
dragi copii,
pe sub pomii cei golaşi
ne-aştern fulgii argintii
blănuri moi de puf, sub paşi.
Iar pe albele covoare,
urme-s, care mai de care :
vietăţile — luaţi seama,
se trudesc să-şi afle hrana.
Că aşa,
precum vă spui,
toate-şi îngrijesc de pui —
iar acolo, în culcuş,
fiecare stă cuminte :
mama, va veni acuş,
să-i hrănească, să-i alinte...

Numai ursul „MOR-MOR-MOR",
nu prea are să se plîngă —
sforăie-n bîrlog de zor
şi... visează că mănîncă.

GHEŢUŞUL

E-o băltiţă-n drum, colea —
hei, dar **frigul,** ce ghiduş !
a suflat doar peste ea,
prefăcînd-o în gheţuş.
Şi gheţuşul, uite-aşa,
e viclean, e lunecos,
că de nu-l zăreşti cumva,
într-o clipă, te dă jos !
Dar lui **Rică** tare-i place —
îşi ia vînt şi parcă zboară,
cînd încolo, cînd încoace :
gheaţa asta-i o... „comoară" !
...Şi acuma, pleacă **Rică,**
dar s-opreşte iar în loc :
pe gheţuş, o bătrînică,
a căzut deodată — poc !
Piciul, se întoarce iute,
pe mătuşă s-o ajute.
Trecătorii-n fel şi fel,
laude cum alte nu-s
îi aduc lui prichindel...
Voi, copii, ce-aveţi de spus ?

ÎNTÎMPINARE

Acuși, din albăstria zare,
vîslind din aripi larg și lin,
ca niște bărci sclipind în soare,
dragi oaspeți vom vedea că vin.
Plesni-vor mugurii pe ramuri,
în codrii cei fără de sfîrșit
și păsările — multe, neamuri,
'nălța-vor viersul lor vrăjit.
Va trece zveltă
primăvara,
ca într-un dans, cu gingași pași
împrăștiindu-și larg, comoara,
de **ghiocei**
și **toporași...**
Vor crește holde necuprinse,
cu-nvăpăiere de smarald,
pe-ogoarele — ca marea-ntinse,
sub cerul primăverii cald.
Iar sus, acolo pe colină
și tu vei merge să așezi,
în calda,
reavănă țărînă,
puieții noilor livezi.

DE MARTIE

Parcul mic, din cartier,
iată-l, încă e stingher...
Stă cu ochiul
semn să-ți facă,
să te-oprești puțin din drum —
iar de ești atent oleacă,
ai s-auzi ce-ți spune-acum :
— Se vestește primăvara,
știi, o simt cu orice pom
și-mi va da din nou comoara,
brațul vredniculuí om.
Cînd prin iarba de smarald
străluci-va soare cald,
flori ce n-au asemănare,
s-or așterne-n largi covoare
și-n bogatul meu frunzar,
păsări dragi, cînta-vor iar...
...Părculețul, către tine
mai șoptește, să-l asculți :
— Prichindel, vei face bine
de-i veni și tu, s-ajuți !

HĂRNICUȚA

În vacanță, joaca-i joacă,
dar și munca-mi este dragă !

Mă trezesc devreme-n zori,
cînd pe cerul fără nori
ca o boltă de safir,
uite, dragul musafir
Soarele,
îmi bate-n geam !...
Și'ncă mulți prieteni am :
cîntecul și voia bună,
hărnicia necurmată,
fiecare-i cîte-o strună
pe vioara-mi fermecată.
În grădină am pus flori
care mă vrăjesc
în zori,
cu miresme și culori —
și-mi dau „Bună dimineața"
și în rouă-mi scaldă fața...

Da, prieteni, nu-i poveste :
fericirea — munca este !

GHIOCEI

Clopoței mărunți,
de-argint,
cresc la margini de pădure —
vîntu-i clatină cu-alint,
clinchetele să le fure.

Prin zăpadă străpungînd,
primăverii, la chemare,
ghiocelul
cel plăpînd,
rîde, alintat de soare.

Vîntul,
adiind domol,
îi șoptește, cum i-e felul —
că-i al primăverii sol
Făt-Frumosul, **ghiocelul !**

REVEDERE

Dimineața,
în fereastră,
iată-mi bate-o **rîndunică :**
— A crescut căsuța voastră,
ori eu m-am făcut mai mică ?

— Mai întîi de toate cele,
rîndunico-ți știu eu gluma —
doar i te-ai jucat
pe schele
și n-o mai cunoști acuma ?

Rîndunica rîde-n gușă,
lung zîmbește-un strop de rouă...

— Hai, prietenă ghidușă,
bun-venit
la casă nouă !

PUI DE VIȘINI

Chiar în față,
lîngă bloc,
prichindeii de o șchioapă
— dar încolo, harnici foc ! —
straturi,
voinicește sapă.
Și fetițe
și băieți,
iuți, ca roiul de albine,
tare-s bucuroși,
vezi-bine,
căci sădesc acum puieți !
Pui de vișini,
pui de meri
și-au aflat aicea locul,
să-nflorească-n primăveri —
că e casa noastră
blocul !

CIOCÎRLIA

Pe bunic, un nepoțel
l-a rugat în fel
și chip
și-au pornit-o-ncetinel,
spre pădure : tipa-tip...

Că-i vacanță,
bine-vezi,
iar pădurea, ce minune,
mîndrul strai de frunze verzi,
peste umeri, larg și-l pune !

Slava-i limpede,
senină,
iar în piept, e-o ciocîrlie —
inima,
de soare plină
și de viers de bucurie !

MIȚIȘORII

O răchită, iată-n zori,
s-a trezit că-i încărcată,
pînă-n vîrf, de... mîțișori !
Mîțișorii primăverii,
sus, pe ramuri, stau puzderii
și-s pufoși și-atît de mici
și-au blănițe de pisici.
Se iviră peste noapte
pe răchită, în înalt
și-uite-i, beau în loc de lapte,
razele de soare cald.
Pe crenguțe stau cuminți
și așteaptă să-i alinți
și să-i duci în casa ta,
mîțișori de catifea...

Așadar, să duci „pisicii",
chiar în camera mămicii
și să-i pui colea, în glastră
la lumină, în fereastră...
...Dar micuții mîțișori,
primăverii vestitori —
știi măicuței de ce-i plac ? —
că i-ai dat tu, cel mai drag !

MĂRȚIȘOARE

Luminița, dragii mei,
a avut o taină-a ei
Numărînd pe degețele :
„unu, doi, trei, patru, cinci"
ce a socotit ea ? — ghici !

Că mămica și tăticul,
cu bunica și bunicul
și cu frățiorul drag,
laolaltă **cinci** doar fac.

Aşadar, cinci mărţişoare,
fiecare
după plac !

Puşculiţa fermecată,
bani destui i-a dat îndată,
— căci fetiţa, precum ştii,
face şi economii ! —

Mult s-au minunat în zori,
cînd la haine — cum socoţi,
au găsit cei cinci, cu toţi,
prins cîte un mărţişor...

Tata, un coşar pitic,
mama, ştii,
o viorea,
bunicuţa, un pisic,
iar bunicul...
o lulea.

Frăţiorului,
în dar,
a găsit o cărticică
doar cît unghia de mică,
scris pe ea : **„Abecedar"**.

RÎSUL

Uite-l, stă-ntr-un colţ de cuşcă ;
nu-i da mîna, că te muşcă !
Şi-i frumos, bată-l să-l bată
cu blăniţa lui pătată.
Labele-i,
pe cît se pare,
n-au nici atîtica ghiare,
dar ascunse-s, se-nţelege
şi-au tăişuri de bricege.
De sub pleoapele-ngustate,
verde flacără străbate,
iar de-l superi cît de cît,
tare-ar vrea să-ţi sară-n gît,
dar norocu-i de zăbrele.
...Colo-n munţi, în codru-ntins,
a făcut destule rele
pînă cînd... în laţ s-a prins !
Ici, n-ar fi nici rău, nici bine,
dar s-a nimerit — ce zici ! —
ca să aibă de vecine,
tocmai... patru maimuţici.
Iar acestea-n chip şi fel,
toată ziua-şi rîd de el
şi nu poate zice „pîs" :
Rîsul a ajuns de rîs !

URSULEȚII

Haide-aici să ne oprim —
ia spuneți-mi, ce vedeți ? —
Nici mai mult, nici mai puțin
decît... nouă ursuleți.
Patru, mi se iau la trîntă,
voinicește,
doi cu doi —
unul pe copac s-avîntă,
ca un acrobat de soi.
Lîngă gardul cel de sîrmă
trei dintr-înșii,
— ia priviți ! —
de la prichindei din mînă
ronțăiesc la biscuiți,
iar al nouălea,
sfios,
— cel mai mititel, mă rog ! —
stă pitit,
colea-n **bîrlog...**
Măi, că tare-i sperios !

MAIMUȚELE

Zîmbitoare, jucăușe,
puse pe hîrjoană, iată,
patru maimuțici
ghidușe,
fac năzbîtii, ziua toată.
Hăt din jungla africană
uite-au poposit aici,
puse-ntruna pe hîrjoană,
cele patru
maimuțici.
De nimica nu le pasă,
parc-ar fi la ele-acasă.
Și li-e drag,
de vrei să știi,
cînd s-apropie copii
și le-ntind la fiecare
fructe și zaharicale.
Mulțumite, ne-ncetat
tumbe fac,
se dau de-a dura —
prichindei din palme bat
și nu le mai tace gura.

VULPIȚELE

Ia te uită, ce mai zici :
cinci vulpițe, tare mici !
Vulpea-mamă le veghează,
— de vizitatori,
nu-i pasă —
puii și-a poftit la masă,
iar acum... îi alăptează.
Și visează — ce să zici,
cînd da iama prin cotețe —
asta... mai în tinerețe
pînă a ajuns aici.
Și-și mai spune, cam așa :
— Mi-a fost bine, nu zic ba !
Dar, parcă mă prind fiorii
cînd îmi amintesc ce-am tras :
cu dulăii, vînătorii,
dam, sărmana, nas în nas...

Ci, mai bine-o duc acuș :
stau tihnită,
în culcuș
și am timp, ce să mai spui,
să-mi tot îngrijesc de pui.

VEVERIȚA

Ca un ghemotoc
de foc,
cu blănița ei roșcată,
face cîte-un salt
înalt,
de pe-o creangă, pe cealaltă.
Ochii ei vioi,
spre noi
se rotesc, parcă ne-ar spune :
„Așteptați puțin,
că vin
să v-aduc niște alune !“
Și săltîndu-și iar
sprințar
trupul ca o flăcăruie,
veverița-n sus
s-a dus
și-ntr-o clipă, uite-o, nu e !
Tare speriată,
iată,
ochii înălțînd spre brazi,
o fetiță mică,
strigă :
— Veveriță, să nu cazi !...

URSUL ȘI ALBINELE

Ia, un urs ca fiecare
dar încolo... leneș mare,
cum tot sforăia-n bîrlog,
foame i-a venit,
mă rog :

Somnul știe fiecare,
nu prea ține de... mîncare !

Și-uite, trîntorul cu blană,
somnoros, ursuz, tehui
a pornit-o, cum vă spui,
prin pădure, după hrană.

Ci-n urechi, de-odată-i vine
zumzet vesel de albine !
Ca prin farmec, „Moș Cojoc“,
s-a trezit din somn, pe loc,
c-a simțit, tii, ce plăcere,
unde-s fagurii cu miere !
— pe-un copac, ce-i drept, cam sus —
însă ursul,
cum am spus,
știind mierea dinainte,
s-a făcut de-odată sprinten.
Și, dorind cu toată graba
mierea dulce s-o înșface,
ursul, doar ce-ntinse laba
că puzderia de ace
îi făcură, uite-așa,
nasul... cît o pătlăgea !

* * *

De atuncea, la tot pasul,
ursul nostru-şi vede... nasul —
şi-are vreme să-şi tot spună :
„Lăcomia, nu e bună !"

CĂŢELUL ŞI FURNICA

S-a-ntîmplat, ca Azorică
— un căţel tare fricos —
tot mergînd cu ochii-n jos,
să zărească... o furnică.
Uluit, aşa de-odată,
s-a oprit din drum un pic —
bucuros, îşi zise :
— Iată,
nu-s pe lume cel mai mic !
Şi-uite cum, dintr-o nimică,
i-a-ncolţit un gînd trufaş :
— Dacă vreau, biată furnică,
pulbere te fac sub paşi !
Furnicuţa, de, cuminte,
l-a privit de jos în sus —
La asemenea cuvinte,
ce-ar mai fi avut de spus ? —
Dar o lecţie să-i dea,
a chitit să se-ascunză,
sub o frunză
de coleá.
Şi pitiş şi făr'-de grabă,
i s-a agăţat de labă,
iar de-acolo, pas cu pas,
pînă l-a pişcat de nas !
Iar căţelul, ce să zică —
o zbughi pe loc, de frică.
Coborînd în iarbă, jos,
furnicuţa l-a mustrat :
— După ce că eşti
fricos.
mai te ţii şi-nfumurat !

MOTANUL ŞI ŞOARECII

S-a-ntîmplat, într-un cuvînt,
ceva nemaipomenit :
un motan, nechibzuit,
a făcut un... legămînt...
Ştiţi cu cine, dragii mei ? —
cu viclenii şoricei :
el, să doarmă cît i-o place,
ei, cămara să n-o calce !
Leneş fără de pereche,
s-a culcat... pe o ureche.
Iar chiţcanii, dîndu-şi seama
că motanul doarme dus
şi vicleni, precum am spus,
prin cămară au dat iama...
Înghiţiră hrăpăreţii,
caşcavalul şi pesmeţii
şi-ntr-a doua noapte... uf ! —
toată brînza din burduf !...
Iar motanul, mi se pare,
a primit cîteva beţe
îndesate pe spinare,
să socoată şi să-nveţe
că prieteşug nu leagă
cu chiţcanii, hrăpăreţii,
un motan cu mintea-ntreagă !

NORIȘORUL

De pe lacul cel întins,
dintr-un abur, s-a desprins
și s-a înălțat ușor,
sus, în slăvi, un... norișor :
și-acum, iată-l călător.
Păsările-i dau tîrcoale :
bun de cuib,
că-i alb și moale !
Norișorul, de, și el
să le sperie nițel,
Se preface-n chip și fel.
Uite-acum, într-un avînt,
s-a-nălțat subțire-n vînt
și spre stolul speriat
labe crunte-a ridicat,
ca un zmeu adevărat !
Năzdrăvanul norișor,
ba-i castel, ba e vapor,
ba e vultur răpitor.
Păsărelele, firește,
norul mi le păcălește —
lui, vezi-bine, nici nu-i pasă,
dar să vezi, acuș, pedeapsă !
Și cînd mai grozav petrece
fără veste, iată-l, trece,
printr-un val de aer rece...
și-ngîmfarea lui, vă place ?
iute-n ploaie se preface !

CUPRINS

Cîntecul copilăriei noastre 5
Grădinița. 6
Jucăriile 6
Gospodina 8
Cîntec de leagăn 11
În vacanță la bunici 12
Scăunelul 13
În excursie 14
Pîrîuaș, limpede apă... 15
Brazii care cîntă 16
Sus, spre munte 16
Ursulețul 17
Căprioara 18
Bradul 18
Mistrețul 19
Amintire de la mare 20
Pescarii 21
Farul 21
Abecedarul 22
Broderie 23
Zîna toamnă 24
Toamna 25
Fulgi de nea 26
Iarna în pădure 28
Ghețușul 29
Întîmpinare 30
De martie 31
Hărnicuța 32
Ghiocei 33

Revedere 33
Pui de vişini. 35
Ciocîrlia 35
Mîţişorii 36
Mărţişoare 37
Rîsul 39
Ursuleţii 40
Maimuţele 41
Vulpiţele 41
Veveriţa 42
Ursul şi albinele 43
Căţelul şi furnica 44
Motanul şi şoarecii 45
Norişorul 46

Redactor : ADA FĂRTĂIŞ
Tehnoredactor : MIHAI BUJDEI

Apărut 1985. Format 70×100/16. Coli tipo 3.
Bun de tipar la 12.XII.1985
Editura Junimea
str. Gheorghi Dimitrov nr. 1
IAŞI — ROMANIA

Tiparul executat sub cd. 255
la Întreprinderea poligrafică Iaşi,
str. 7 Noiembrie nr. 49

Editura Junimea

Lei 6,50